

December

De kou houdt huis op de flanken van de Holterberg. Een straffe oostenwind geselt genadeloos een kleine groep hardlopers, net begonnen aan de beklimming van de Sprengenberg. De grond is hard bevroren met veel rillen die met sneeuw bedekt zijn en die het lopen tot een uiterst gevaarlijke bezigheid maken. De lopers worden hierdoor gedwongen tot uiterste concentratie en voorzichtigheid. Op de grote vlakte ontdaan van alle bomen is verder niemand te zien en daar waar de lopers net nog ongedwongen en vrolijk met elkaar van gedachten wisselden, is het nu stil. Boven het gehuil van de wind is nog net de versnelde ademhaling hoorbaar. Rook stijgt op boven de lopers, een rookpluimpje uit de monden lijkt in de lucht te bevriezen. Getekend zijn hun gezichten, ruim twee uur al op weg en het heuvellandschap begint zijn tol te eisen. Niemand geeft af of is bereid de ander te laten gaan. Ieder levert hier zijn eigen topprestatie en ik realiseer me dat hier vele marathons bij elkaar lopen. Opeens vraag ik me af waar dit alles toe dient.

Volgens de legende rende Pheidippides in het jaar 490 voor Christus zonder te stoppen van Marathon naar Athene om te berichten van de nederlaag van de Perzen in de Slag van Marathon. Na de verkondiging van dit bericht zeeg hij dood ter aarde. Echter, nergens in de Griekse geschiedschrijving vindt men enig bewijs dat deze daad ook werkelijk heeft plaatsgevonden. Pheidippides' heldendaad is door latere schrijvers verzonnen en het is Plutarches die er in de eerste eeuw na Christus voor het eerst over verhaalt in zijn epos Over De Glorie van Athene.

Ik kijk eens achterom en zie de gezichten van mijn loopvrienden, mijn reisgenoten. Ze hebben allemaal dezelfde blik in de zwart omrande ogen, vermoeid, afwezig, pijn. Pijn doet het deze helling van bijna anderhalve kilometer te beklimmen. Achter me valt het eerste gat en twee lopers passeren de achterblijver die in zijn eigen tempo verder gaat en snel terug valt.

Reisgenoten zijn het, mijn reisgenoten, weken geleden zijn we samen begonnen aan deze reis die moet leiden tot aan de marathon in Apeldoorn. De marathon, we zijn bereid er voor te "sterven". Te sterven als Pheidippides. Weken van voorbereiding, van regelmatig met elkaar over Gods wegen dwalen. Weken ook waarin elkaars beslommeringen, gedachten, zorgen, ambities, hoop en twijfels gedeeld worden. Waarin prachtige verhalen, waar of niet, maar wat doet dat er toe, aan elkaar verteld worden. Pheidippides heeft de marathon gelopen. Leugens worden niet verteld, slechts de waarheid wordt overdreven. Weken waarin voor ieder van ons de mens achter de loper zichtbaar wordt in die ene passie die we met elkaar delen.

Halverwege de klim slaan de bovenbenen vast. De koude wind is ongenadig en eist zijn tol van de spieren. Afzien. Dat geldt voor ieder. Maar kunnen afzien maakt me sterker, geeft me geestelijke veerkracht en leert me te relativieren. Dat lopen maar een tijdsverdriving is, het afleggen van een afstand van A naar B of zo u wilt van A naar A, waarvan de werkelijke kracht z'n waarde in het gewone leven heeft. Het leert mij dat pijn tijdelijk is en dat het iets is wat ik kan leren verdragen. Dat pijn te maken heeft met de grenzen van mijn tolerantie en dat blijkt dat ik die grenzen kan verleggen. Maar dat geldt niet alleen voor fysieke pijn, dat geldt voor veel meer aspecten in het leven.

We naderen de top, ik ervaar een uiterste vorm van euforie, voor even snap ik hoe de wereld in elkaar zit en welke rol ik daarin speel. Net als mijn tempo probeer ik dat vast te houden, maar ik weet ook, dat, net als het verliezen van mijn tempo, ik ook die helderheid weer verlies. De "gelosten" snellen me voorbij, een laatste ultieme krachtsinspanning en dan hebben we het voor even gehad. Honderd meter voor de top kijk ik opzij. Het uitzicht is winters, is wit, is schoon, is zuiver zo ver ik kan zien. Zouden de anderen dit ook waarnemen? Een wit glooiend landschap dat vooral leegte uitdrukt gelijk het gevoel dat ik nu heb in mijn geest.

Leegte fascineert me, landschappen waarin je eindeloos ver vooruit kunt kijken. Wat heb ik toch met leegte? Leegte scherpt de geest. Leegte stimuleert de fantasie ("ik lieg niet, ik overdrijf slechts de waarheid"), leegte symboliseert ook mijn fysieke gesteldheid nu we na ruim twee uur lopen ook deze beklimming achter ons hebben gelaten. Leegte vult mijn geest. Ik word er rijker van, want ik heb het opnieuw gepresteerd en ik was daarin niet alleen. We hebben onszelf getoond, laten zien dat we durven en willen investeren in onszelf en in elkaar. Als looper en als mens.

Samen leggen we de laatste kilometers af naar de parkeerplaats. Bij Dalzicht wacht ons warme chocomel met slagroom. Vol overtuiging verhalen we over onze heldentocht. Eeuwige roem is ieders deel.